

Sygn. akt VI GC 1397/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) sp. z o.o. w G.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w G. kwotę 4 405,99 zł (cztery tysiące czterysta pięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 16 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 729,26 zł (siedemset dwadzieścia dziewięć złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1397/17/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. w G. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6.062,69 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia drogowego w dniu 22 marca 2015 roku uszkodzony został pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) (...) stanowiący własność poszkodowanej A. J.. W dacie wypadku właściciela pojazdu, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia OC. Szkoda została zgłoszona pozwanej i zarejestrowana pod numerem (...). Powódka dalej wskazała także, że dnia 29 czerwca 2016 r. nabyła od poszkodowanej wierzytelność wynikającą z rozliczenia w/w szkody komunikacyjnej oraz, że pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłaciła na rzecz poszkodowanej kwotę 3 400 zł brutto z tytułu powyższej szkody uznając ją jako szkodę całkowitą. Pozwana na dzień zaistnienia szkody ustaliła, iż wartość pojazdu w stanie

nieuszkodzonym wynosi 21 800 zł, w stanie uszkodzonym 18 400 zł, natomiast koszt naprawy ustalony został na kwotę 15 767,27 zł brutto mimo, iż niespełna dwa miesiące wcześniej (w dacie zawarcia polisy) wartość ta wynosiła 29 000 zł. Pozwana dokonała kalkulacji naprawy ustalając wysokość stawki za roboczogodzinę w kwocie 150 zł, tymczasem stawka za prace blacharsko-lakiernicze w autoryzowanym serwisie w tym okresie wynosiła 120 zł netto. W ocenie powódki wysokość należnego odszkodowania za szkodę majątkową powstałą bezpośrednio w pojeździe wynosi 9.462,69 zł brutto i nie stanowi szkody całkowitej. Konstatując, powódka podniosła, że na wysokość dochodzonego roszczenia składa się różnica pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a wysokością szkody powstałej w pojeździe.

W dniu 16 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie o sygn. akt VI GNc 1711/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(...) S.A. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwana podniosła zarzut braków formalnych pozwu albowiem strona powodowa nie zawarła w pozwie informacji o próbie mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w dacie szkody ubezpieczała w zakresie AC pojazd poszkodowanej A. J.. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznała szkodę jako szkodę całkowitą i wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w wysokości 3.400 zł. Pozwana podniosła, że ustalona wartość pojazdu na dzień zdarzenia wynosiła 21.800 zł w stanie nieuszkodzonym, w stanie uszkodzonym 18.400 zł, natomiast koszt naprawy oszacowany został na kwotę 16.711,97 zł w związku z czym roszczenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 17 kwietnia 2015 roku uległ uszkodzeniu samochód marki C. (...) o nr rej. (...) (...) stanowiący własność A. J.. Poszkodowana w dacie zaistnienia szkody była związana z pozwaną umową ubezpieczenia autocasco.

Okoliczności bezsporne a ponadto potwierdzone dokumentami: polisa ubezpieczenia (k. 32-33, 82-83).

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 29 czerwca 2015 roku poszkodowana A. J. przeniosła na powódkę wierzytelność pieniężną przysługującą wobec (...) S.A. w W. z tytułu szkody z dnia 17 kwietnia 2015 roku.

Dowód: umowa cesji z 29 czerwca 2015 (k. 15-16), dyspozycja wypłaty (k. 17), zawiadomienie o zmianie wierzyciela (k. 18), potwierdzenie wypłaty (k. 19).

Pozwana na podstawie kalkulacji naprawy ustaliła koszt naprawy pojazdu na kwotę 16.954,43 zł, nadto ustaliła, iż wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosi 21.700 zł a w stanie uszkodzonym wynosi 18.400 zł. Szkada została uznana jako całkowita, a pozwana wypłaciła poszkodowanej kwotę 3.400 zł odszkodowania.

Dowód kalkulacja naprawy (k. 34-42, 84-88), wycena (k. 43-45, 102-103), pisma pozwanej dot. szkody (k. 46, 49-50, 69, 99, 100, 101), decyzja o wypłacie odszkodowania (k. 47, 48, 104).

Powódka ustaliła, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 9.462,69 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy powódki (k. 51-66), korespondencja mailowa (k. 67).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 8 sierpnia 2016 r. powódka wezwała pozwaną do wypłaty pozostałej części należnego odszkodowania. Pozwana pismem z dnia 8 września 2016 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko odmawiając dalszej wypłaty odszkodowania.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 70), pismo pozwanej z dnia 8 września 2016 r. (k. 68).

Stosownie do § 20 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczeń komunikacyjnych umowy autocasco, łączącej poszkodowaną oraz stronę pozwaną, w celu ustalenia czy zachodzi przypadek szkody całkowitej, wartość pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania porównuje się do kosztów naprawy pojazdu ustalonych według zasad określonych w ust. 2, zgodnie z którym koszt naprawy pojazdu stanowiące podstawę do ustalenia, czy zachodzi przypadek szkody całkowitej, ustala się na podstawie kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez (...) według zasad zawartych w systemie A. lub E..

Natomiast zgodnie z treścią § 19.2 w przypadku szkody częściowej koszty naprawy pojazdu ustalone są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania. Ust. 3 natomiast wskazuje, iż z zastrzeżeniem ust. 4, koszty naprawy pojazdu ustalane są na podstawie następujących cen części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany:

1. w wariantcie serwisowym – cen części oryginalnych serwisowych;
2. w wariantcie optymalnym:
 - a. cen części oryginalnych serwisowych, pomniejszonych w zależności od okresu eksploatacji pojazdu według poniższych wskaźników:
 - i. okres eksploatacji do 3 lat – 30 %;
 - ii. okres eksploatacji 3 o 5 lat – 45 %;
 - (...). okres eksploatacji powyżej 5 do 8 lat – 55 %;
 - iv. okres eksploatacji powyżej 8 lat 60 %;
 - b. cen części oryginalnych;
 - c. cen części porównywalnej jakości.

Dowód: OWU (...) (k. 20-31, 105-116).

Całkowity koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 15 056,33 zł. Średnia stawka stosowana w warsztatach blacharsko-lakierniczych na rynku lokalnym w roku 2015 kształtowała się na poziomie 130 zł netto. Wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 21 800 zł zatem koszty naprawy nie przewyższały 70 % wartości pojazdu, szkoda nie jest zatem szkodą całkowitą.

Koszt naprawy pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) (...)według wariantu optymalnego zgodnie z OWU AC (...) S.A., przy zastosowaniu średniej stawki za roboczogodzinę wynosiła na marzec 2015 brutto 7 805,99 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego M. B. (k. 139-163), dokumentacja zdjęciowa (k. 89-98).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową oraz pozwaną, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania a Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności z urzędu.

Sąd oparł również ustalenia faktyczne na opinii biegłego sądowego M. B., którą ocenił jako w pełni miarodajną. Opinia biegłego jest jasna, logiczna i rzeczowa. Biegły dysponował odpowiednią wiedzą specjalistyczną niezbędną na potrzeby jej wydania.

Sąd oddalił wniosek o opinie innego biegłego, albowiem opinia niezależnego biegłego sądowego jest wiarygodna dla Sądu i nie jest obciążona merytorycznym błędem, zatem kolejna opinia biegłego nie wpłynęłaby na rozstrzygnięcie w sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo było częściowo zasadne.

Na wstępie należy wskazać, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanej.

Zgodnie z art. 805 § 1 i § 2 punkt 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega na zapłacie – przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Zakres odszkodowania precyzuje umowa stron, w tym postanowienia ogólnych warunków umowy – w tym przypadku ogólne warunki ubezpieczeń komunikacyjnych (...), które należy traktować, jako część umowy (tak również: SN w wyroku z 21.06.2001, IV CKN 382/00).

Nadmienić należy jeszcze, że z art. 805 § 1 k.c. wynika obowiązek zakładu ubezpieczeń zapłaty ubezpieczającemu odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, ale jego aktualizacja następuje dopiero wówczas, gdy ubezpieczający udowodni, że zaistniał wypadek przewidziany umową ubezpieczenia, powstała szkoda w wykazywanej przez niego wysokości oraz zaistnienie związku przyczynowego między tymi zdarzeniami. Także w doktrynie przyjmuje się zgodnie, że w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej, co do zasady ciężar dowodu istnienia i wysokości szkody spoczywa na poszkodowanym. Odpowiada to ogólnej regule, że fakty prawotwórcze, czyli powodujące powstanie skutków prawnych musi udowodnić podmiot, który na tej podstawie twierdzi o istnieniu prawa.

Nie budzi również wątpliwości, że pomimo pewnych różnic w stosunku do ogólnych zasad rządzących obowiązkiem naprawienia szkody odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej. Uznanie jednak identyczności treści znaczeniowej pojęcia „szkody” w przepisach ogólnego prawa odszkodowawczego i w prawie ubezpieczeniowym nie wyłącza różnic, czego przykładem są zagadnienia związane z ustaleniem wysokości szkody. W zakresie ubezpieczeń umownych sposób ustalenia szkody określają z reguły ogólne warunki ubezpieczenia (tak: SN w postanowieniu z 22 lipca 2005 r., III CZP 49/05)

Dla odpowiedzialności ubezpieczeniowej, która nie jest odpowiedzialnością z czynu niedozwolonego, istotna jest treść umowy ubezpieczeniowej oraz treść uzupełniających ją ogólnych warunków ubezpieczenia (art. 805 § 1 k.c. oraz art. 6 i 7 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej - Dz. U. 1996 r. Nr 11 poz. 62 ze zm., tak: wyrok Sądu Najwyższego z 13.01.2004 r., V CK 100/2003).

Przenosząc powyższe rozważania prawne na płaszczyznę stanu faktycznego niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń determinowała zawarta umowa ubezpieczenia oraz towarzyszące jej OWU, których treść została przytoczona powyżej. Ogólne warunki umów określały sposób kalkulacji wysokości odszkodowania należnego ubezpieczonemu.

Koszt naprawy przy uwzględnieniu ustalonej przez powódkę stawki za roboczogodzinę w wysokości 120 zł netto przy uwzględnieniu postanowień OWU wyniósł 9.462,69 zł brutto.

Powołany w toku postępowania biegły sądowy w swej pisemnej opinii ustalił, iż całkowity koszt naprawy pojazdu wynosił przy uwzględnieniu postanowień OWU autocasco pozwanej w wariantcie optymalnym 7 805,99 zł brutto. W sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności pozwalające na podważenie miarodajności opinii sporządzonej przez biegłego. W zakresie zastrzeżeń pozwanej co do wyliczenia wartości pojazdu przed szkodą, to warto zauważyć, że

wartość wyliczona przez biegłego była tylko o 100 zł wyższa niż wartość wyliczona przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego. Dla wyliczenia wysokości kosztów naprawy biegły przywołał średnią stawkę roboczogodziny w serwisach autoryzowanych w okresie marca 2015 r., co wynika wprost z treści opinii, zatem nieuzasadnione jest twierdzenie, że wyliczenie biegłego jest sprzeczne z warunkami OWU.

Z opinii biegłego jasno wynika, że przyjęty przez pozwaną w trakcie postępowania likwidacyjnego sposób wyliczenia szkody tj. poprzez liczenie szkody jako całkowitej był błędny.

Zgodnie z wnioskami opinii Sąd uznał, że koszty naprawy wynoszą 7 805,99 zł, skoro strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła odszkodowanie w łącznej kwocie 3 400 zł, zasądzeniu podlegała różnica między odszkodowaniem należnym a wynikającym z postanowień OWU autocasco pozwanej, a odszkodowaniem wypłaconym przez pozwaną kwotę, tj. kwota 4 405,99 zł, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku, oddalając w punkcie 2 wyroku powództwo w pozostałym zakresie.

O roszczeniu odsetkowym Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 k.c. od dnia wskazanego w pozwie, bowiem roszczenie było w tej dacie wymagalne.

Wobec jedynie częściowego uwzględnienia powództwa, o kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie stosunkowego rozdzielenia w oparciu o dyspozycję art. 100 k.p.c. Powódka wygrała sprawę w 73 %, a uległa w pozostałych 27 %. Na wydatki procesowe powódki złożyły się: 304 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1 800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, co dało łącznie kwotę 2.121 zł. Na wydatki procesowe pozwanej złożyły się: 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa 1 216,59 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego oraz 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, co dało łącznie kwotę 3 033,59 zł. W konsekwencji suma wydatków procesowych stron wynosiła 5 154,59 zł, z czego 27 % obciąża stronę powodową, a wartość ta wynosi 1 391,74 zł, a zatem pozwana winna zwrócić powódce różnicę między jej wydatkami a powyższą kwotą, tj. kwotę 729,26 zł ($5.154,59 \text{ zł} \times 27 \% = 1.391,74 = 1.391,74$; $2.121 \text{ zł} - (...),74 = 729,26 \text{ zł}$).

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 3 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 729,26 zł.

SSR Jolanta Brzęk